

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 14 lipca 2021 r. – LD / ALB FILS KLINIKEN GmbH**

(Sprawa C-427/21)

(2021/C 452/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LD

Strona pozwana: ALB FILS KLINIKEN GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 2008/104/WE⁽¹⁾ ma zastosowanie, w sytuacji gdy – jak stanowi § 4 ust. 3 Tarifvertrag für den öffentlichen Dienst (układu zbiorowego dla służby publicznej, zwanego dalej „TVöD”) – zakres zadań pracownika został przeniesiony do osoby trzeciej i pracownik ten w przypadku dalej istniejącego stosunku pracy ze swoim dotychczasowym pracodawcą musi na jego żądanie świadczyć pracę, do której jest zobowiązany na podstawie umowy o pracę, w sposób stały u tej osoby trzeciej i podlega w tym zakresie merytorycznym i organizacyjnym uprawnieniom kierowniczym tej osoby trzeciej?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy jest zgodne z celem ochronnym dyrektywy 2008/104/WE wyłączenie na mocy § 1 ust. 3 pkt 2b AÜG udostępnienia personelu w rozumieniu § 4 ust. 3 TVöD z zakresu stosowania krajowych przepisów ochronnych w przypadku skierowania pracowników do przedsiębiorstwa użytkownika, w wyniku czego przepisy te nie mają zastosowania do przypadków udostępnienia personelu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej (Dz.U. 2008, L 327, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2021 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polsce

(Sprawa C-432/21)

(2021/C 452/05)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: C. Hermes, G. Gattinara, D. Milanowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej;

— na mocy art. 6 ust. 1, art. 6 ust. 2, art. 12 ust. 1 lit. a) – d), art. 13 ust. 1 lit. a) oraz art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ oraz art. 4 ust. 1, art. 5 lit. a), b) i d) oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽²⁾, ponieważ wprowadziła do systemu krajowego przepisy, zgodnie z którymi gospodarka leśna prowadzona w oparciu o dobrą praktykę nie narusza żadnych przepisów dotyczących ochrony przyrody na mocy dyrektywy ptasiej i siedliskowej;

oraz

- na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory w związku z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 1 lit. b) oraz art. 9 ust. 2 Konwencji z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie dostępu do informacji dotyczących środowiska, ponieważ wykluczyła możliwość zaskarżenia przez organizacje ochrony środowiska przed sądem planów urzędzenia lasu;

- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Polska naruszyła zobowiązania wynikające z przepisów dyrektywy Rady 92/43/EWG (dyrektywa siedliskowa), dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE (dyrektywa ptasia) oraz Konwencji z Aarhus .

W ramach pierwszego zarzutu Komisja podnosi, że wprowadzenie w 2016 r. do ustawy o lasach z 1991 r. przepisu art. 14b ust. 3, zgodnie z którym gospodarka leśna prowadzona w oparciu o wymogi dobrej praktyki nie narusza żadnych przepisów dotyczących ochrony przyrody stanowi nieprawidłową transpozycję dyrektyw, ponieważ ignoruje przewidziany w nich obowiązek ustanowienia rygorystycznych systemów ochrony gatunków zwierząt oraz obowiązek ochrony dzikiego ptactwa. W istocie takie nowe brzmienie przepisu art. 14b ust. 3 ustawy o lasach wprowadza szerokie odstępstwo od przepisów dyrektyw i kreuje jedynie fikcję prawną co do zgodności z nakazami ochrony gatunków przewidzianymi w art. 12 i 13 dyrektywy siedliskowej oraz art. 5 i 9 dyrektywy ptasiej. Ponadto artykuł 6 ust. 1 dyrektywy siedliskowej i art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej wymagają przyjęcia środków ochronnych dla konkretnych obszarów. Zastosowanie art. 14b ust. 3 ustawy o lasach oznaczałoby, że w Polsce nie ma już potrzeby przyjmowania i wdrażania środków ochronnych w odniesieniu do tych konkretnych obszarów.

W ramach drugiego zarzutu Komisja podnosi brak zapewnienia możliwości zaskarżenia przez organizacje ochrony środowiska decyzji Ministra Środowiska na mocy których zatwierdzane są plany urzędzenia lasu, co jest niezgodne z postanowieniami Konwencji z Aarhus. Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej w związku z art. 9 ust. 2 konwencji z Aarhus wymaga bowiem, by decyzje dotyczące planów i przedsięwzięć w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej mogły być zaskarżane przez organizacje ochrony środowiska przed sądem.

⁽¹⁾ Dz. U. 1992, L 206, s.7; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 102 – 145.

⁽²⁾ Dz. U. 2010, L 20, s. 7

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 15 lipca 2021 r. – flihtright GmbH / American Airlines, Inc.

(Sprawa C-436/21)

(2021/C 452/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: flihtright GmbH

Druga strona postępowania rewizyjnego: American Airlines, Inc.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy loty łączone w rozumieniu art. 2 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ mają miejsce już wtedy, gdy biuro podróży łączy częściowe loty różnych przewoźników lotniczych w jedną operację transportową, pobiera za to od pasażera łączną cenę i wystawia jeden bilet elektroniczny, czy też wymagany jest dodatkowo szczególnie stosunek prawny pomiędzy obsługującymi przewoźnikami lotniczymi?